

Lustrované - Neprochádza
- 9. mája 2001

Rvp

278 / 111

-1-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach	
Došlo: 1 - 9 - 05 - 2001	
Príloha: /	

Podané osobne

Doporučene

Ústavný súd Slovenskej republiky

Hlavná ul. č. 73

042 65 Košice

V Bratislave dňa 3. mája 2001.

N á v r h

podľa čl. 125 písm. a), písm. b) Ústavy Slovenskej republiky

Navrhovateľ: skupina poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, zastúpená JUDr. Pavlom Hrušovským, poslancom Národnej rady Slovenskej republiky

Za účasti Národnej rady Slovenskej republiky a Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky

na začatie konania o súlade
právnych predpisov

Skupina poslancov Národnej rady Slovenskej republiky (podľa listiny navrhovateľov) podáva podľa čl. 125 písm. a), písm. b) Ústavy Slovenskej republiky a § 37 a nasl. zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov návrh na začatie konania o súlade § 4, § 6, § 7, § 8, § 10 a § 11 zákona č. 73/1986 Zb. o umelom prerušení tehotenstva v znení zákona č. 419/1991 Zb. (ďalej len „zákon o umelom prerušení tehotenstva“) a § 4, § 5 ods. 2, ods. 3, § 8 a § 9 vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SSR č. 74/1986 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorou sa vykonáva zákon Slovenskej národnej rady č. 73/1986 Zb. o umelom prerušení tehotenstva s čl. 15 ods. 1, ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení ústavných zákonov č. 244/1998 Z.z., č. 9/1999 Z.z. a č. 90/2001 Z.z. (ďalej aj „ústava“) a § 2 ods. 3 vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SSR č. 74/1986 Zb. s čl. 123 v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a s § 4 a § 12 zákona o umelom prerušení tehotenstva.

I.

Podľa ustanovenia § 4 zákona o umelom prerušení tehotenstva sa žene umelo preruší tehotenstvo, „*ak o to písomne požiada, ak tehotenstvo nepresahuje 12 týždňov a ak tomu nebránia jej zdravotné dôvody.*“ Slovenská právna úprava teda umožňuje vykonanie interrupcie v prvých 12 týždňoch tehotenstva bez preukázania konkrétneho dôvodu, na základe žiadosti ženy. Jedinou prekážkou, pre ktorú v prvých 12 týždňoch interrupciu nie je možné vykonať je zdravotná kontraindikácia definovaná v § 1 vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SSR č. 74/1986 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorou sa vykonáva zákon Slovenskej národnej rady č. 73/1986 Zb. o umelom prerušení tehotenstva.

Ďalšie ustanovenia zákona o umelom prerušení tehotenstva bližšie upravujú postup vykonania interrupcie na žiadosť ženy (§ 6 – postup pri maloletých ženách, § 7 – príslušnosť podania žiadosti, poučovacia povinnosť lekára, § 8 – preskúmanie lekárskeho záveru, § 10 – postup pri cudzinkách, § 11 – príplatok alebo úhrada za interrupciu).

Bližšie podrobnosti jednotlivých zákonných inštitútov interrupcie vykonávanej na žiadosť ženy (§ 4 cit. zákona) následne upravuje § 4, § 5 ods. 2, ods. 3, § 8 a § 9 vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SSR č. 74/1986 Zb.

V prípade vyslovenia nesúladu § 4 zákona o umelom prerušení tehotenstva s ústavou, bude preto potrebné vysloviť aj nesúlad citovaných právnych noriem s ústavou, nakoľko majú svoj základ v § 4 zákona o umelom prerušení tehotenstva.

II-A.

Čl. 15 ods. 1 ústavy znie:

„Každý má právo na život. Ľudský život je hodný ochrany už pred narodením.“

Základným atribútom ľudskej bytosti je jej život. Život je prvotným právom každého jednotlivca, je základným právom a podmienkou existencie všetkých ostatných práv. Pozbavenie života má za následok zánik ľudskej bytosti ako subjektu práv a povinností. Ľudský život je hodnotou, ktorá musí byť v demokratickej spoločnosti chránená v každej svojej vývojovej fáze. Právo na život pritom pôsobí *erga omnes*, teda voči akejkolvek osobe, ktorá by právo na život ohrozovala.

Pri posudzovaní ústavnosti zákonnej úpravy interrupcií je potrebné posúdiť:

- 1) Rozsah ústavnej ochrany nenarodeného života.
- 2) Možnosť a hranice obmedzenia ústavnej ochrany nenarodeného života v prípade stretu s iným ústavným právom.

II-B.

Právne poriadky veľkej väčšiny demokratických štátov zabezpečujú ochranu ľudského života aj pred narodením, a to tak vo sfére občianskoprávnej, ako aj trestnoprávnej (napr. rozhodnutie belgického Kasačného súdu z 11. februára 1987, In: *Revue de Jurisprudence de Liege, Mons, et Bruxelles*, 1987, s. 630-640; rozhodnutie

francúzskeho Apelačného súdu v Douai z 2. júna 1987, In: Gazette du Palais, Jurisprudence, 1989, s. 145-147). Už § 22 rakúskeho Všeobecného zákonníka občianskeho (ABGB) z roku 1811 ustanovoval, že „*aj nenarodené deti majú od okamihu počatia nárok na ochranu zákonov.*“

Aj slovenský právny poriadok priznáva ochranu nenarodenému životu v oblasti občianskoprávnej a trestnoprávnej. V občianskoprávnej oblasti ide o právnu úpravu postavenia nascitura za predpokladu, že sa narodí živý (§ 7 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Obdobné postavenie priznáva nasciturovi aj pracovné právo (§ 8a Zákonníka práce). V trestnoprávnej oblasti ide skôr o nepriamu ochranu, prejavujúcu sa v použití prísnejšej trestnoprávnej kvalifikácie v prípade, ak ublíženie na zdraví ženy vyvolá potrat alebo usmrť plod (§ 89 ods. 6 písm. g) Trestného zákona). Aj zrušené ustanovenie § 29 ods. 4 Trestného zákona, ktoré zakazovalo uložiť trest smrti tehotnej žene, malo za cieľ ochranu nenarodeného života.

Ochrana nenarodeného života sa nepochybne odvíja od čl. 15 ods. 1 ústavy, ktorý zakotvuje ochranu nenarodeného života *expressis verbis* v ústavnom texte. Ustanovenie čl. 15 ods. 1 ústavy bolo doslovne prevzaté z čl. 6 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ďalej len „listina“). Druhá veta čl. 6 ods. 1 listiny („*Ludský život je hodný ochrany už pred narodením*“) bola prijatá vo Federálnom zhromaždení ako pozmeňujúci návrh poslanca I. Fišeru. V rozprave bolo podaných niekoľko pozmeňujúcich návrhov, ktoré navrhovali zakotviť ochranu nenarodeného života od počatia (pozmeňujúce návrhy poslancov J. Luxa, P. Čičmanca, L. Kvasničku, E. Novákovej). Všetci poslanci, ktorí predložili tieto pozmeňovacie návrhy (okrem poslanca F. Michálka), svoje návrhy po predložení návrhu poslanca I. Fišeru vzali späť. Potom ako boli tieto návrhy späťvzaté, vystúpil poslanec J. Horník, ktorý na záver rozpravy k tomuto článku uviedol: „*Preto je treba ... brániť život už od jeho začiatku, a preto sa pripájam k tomuto návrhu, ktorý tu predniesol pán poslanec Fišera.*“ (Zpráva o 11. Spoločné schůzy Sněmovny lidu a Sněmovny národů, Federální shromáždění ČSFR, 8. – 11. 1. 1991).

Napriek tomu, že stenografické záznamy z ústavodarných zhromaždení majú obmedzený význam pre historický výklad ústavného textu, nepochybne môžu napomôcť identifikácii zmyslu a cieľa ústavnej normy v čase jej prijatia. Spolkový ústavný súd SRN sa pri svojom rozhodovaní v roku 1975 opieral v značnej miere o záznamy z ústavodarnej konvencie, obsahujúce aj správu výboru, ktorá uvádzala, že návrh na prijatie explicitného ustanovenia priznávajúceho ochranu nenarodeným deťom bol odmietnutý výlučne z dôvodu, že podľa prevládajúceho názoru právo na život takúto ochranu už zahŕňalo. Stenografický záznam z rozpravy k listine, a najmä skutočnosť, že poslanci, ktorí navrhovali výslovne zakotviť ochranu života od počatia, sa svojich pozmeňujúcich návrhov vzdali po predložení návrhu, ktorý bol nakoniec aj schválený, tak napovedá, že druhá veta čl. 6 ods. 1 bola prijatá s cieľom chrániť život od počatia.

Po roku a pol od schválenia listina, bol obsah čl. 6 ods. 1 listiny doslovne prevzatý aj do slovenskej ústavy. Keďže v krátkej dobe medzi schválením listiny a schválením ústavy neprišlo k zmene žiadnych skutkových okolností, ani právnych doktrín, je potrebné cieľ čl. 15 ods. 1 ústavy interpretovať identicky, ako *ratio legis* čl. 6 ods. 1 listiny.

Napriek absencii podobného ustanovenia v ústavách veľkej väčšiny iných demokratických štátov, priznala judikatúra viacerých ústavných súdov ľudskému životu ochranu už od okamihu počatia alebo od okamihu nidácie oplodneného vajíčka v maternici (napr. rozhodnutie Spolkového ústavného súdu SRN – BVerfGE 39, 1 (1975); rozhodnutie Ústavného súdu Poľskej republiky sp.zn. K 26/96, publikované v OTK ZU z roku 1997, Nr 2, poz. 19; rozhodnutie Ústavného súdu Španielska z apríla 1985, In: *New Constitutional and Penal Theory in Spanish Abortion Law*, *Journal of American Comparative Law*, roč. 35, 1987, s. 513 a nasl.). *A fortiori* je teda nevyhnutné prísť k záveru, že aj čl. 15 ods. 1 zakotvuje ochranu nenarodeného života od počatia.

V právnej úprave interrupcií však nenarodený ľudský život do 12 týždňa svojho vývoja nepožíva žiadnu ochranu. Na žiadosť ženy je v tejto fáze vývoja ľudského života

možné vykonať interrupciu z akéhokoľvek dôvodu, alebo aj bez dôvodu. Zákonná úprava interrupcií teda priznáva nenarodenému životu ochranu až po 12 týždňoch jeho vývoja. Problém s takouto diferenciáciou je zrejmý. Nenarodený život v prvých 12 týždňoch nie je totiž o nič menej hodný ústavnej ochrany, ako nenarodený život po 12 týždňoch svojho vývoja. Nenarodený ľudský život preto musí byť podľa ústavy chránený počas celej doby tehotenstva.

Spolkový ústavný súd v svojom rozhodnutí z roku 1975 k tomu uviedol:

„Vývojový proces, ktorý sa začal, je kontinuálny a ... neumožňuje žiadne presné ohraničenie jednotlivých vývojových fáz ľudského života. Takisto nekončí pôrodom; napríklad fenomén vedomia, ktorý je tak špecifický pre ľudskú osobnosť, sa objavuje až o nejaký čas po pôrode ... Čl. 2 ods. 2 (1) Základného zákona priznáva právo na život každému kto „žije“; nie je možné robiť žiadne rozdiely medzi jednotlivými fázami rozvíjajúceho sa života pred narodením, alebo medzi prenatálnym a postnatálnym životom.“ [BVerfGE, 39, 1 (1975)].

Rozdielna ochrana nenarodeného života do 12 týždňov vývoja a po 12 týždňoch vývoja nemá žiadnu oporu v ústavnej úprave. Zákonodarca navyše nemá žiaden legitímny cieľ pre takéto rozlišovanie.

Napriek absencii normy v texte ústavy, ktorá by obdobne ako u nás chránila ľudský život aj pred narodením, Spolkový ústavný súd aj v roku 1993 zopakoval svoje jednoznačné rozhodnutie, podľa ktorého sa *„na prerušenie tehotenstva musí hľadiť po celú dobu tehotenstva zásadne ako na neprávosť a teda musí byť právne zakázané.“* [BVerfGE, 88, 203 (1993)].

II-C.

Aj slovenská ústavná úprava umožňuje zákonodarcovi stanoviť výnimky z neprípustnosti pozbavenia života.

Podľa čl. 15 ods. 4 ústavy: *„nie je porušením práv, ak bol niekto pozbavený života v súvislosti s konaním, ktoré podľa zákona nie je trestné.“*

Ústava týmto ustanovením síce zákonodarcovi priznáva právomoc stanoviť podmienky, za ktorých sa určité konanie nemusí považovať za útok na právo na život, ale obmedzenie práva na život musí aj v tomto prípade dbať na podstatu a zmysel tohto základného práva (čl. 13 ods. 4 ústavy). Inými slovami, zákonodarca môže pripustiť obmedzenie práva na život iba v prípade, ak (1) cieľom takéhoto obmedzenia je ochrana ústavných práv iných osôb, a (2) ochrana ústavných práv iných osôb má v konkrétnom kontexte prednosť pred právom na ochranu života. Druhé kritérium tak vnáša do podmienok pre obmedzenie práva na život prvok proporcionality.

Prvok proporcionality sa premieta aj do okolností vylučujúcich trestnosť podľa platného Trestného zákona (§ 13 nutná obrana, § 14 krajná núdza). Ústava samozrejme neformuluje požiadavku striktnej proporcionality. Ani u nutnej obrany podľa § 13 Trestného zákona sa nevyžaduje primeranosť obrany v zmysle úplnej proporcionality (Šámal, P. – Púry, F. – Rizman, S.: Trestní zákon. Komentář. 3. vyd. Praha, C.H. Beck, 1998, s. 102). Ustanovenie § 15 Trestného zákona, ktoré vylučuje protiprávnosť pri oprávnenom použití zbrane, takisto nezakotvuje požiadavku striktnej proporcionality. Zákonné predpisy umožňujúce použitie zbrane však formulujú veľmi prísne kritériá, za splnenia ktorých sú príslušníci ozbrojených síl a ozbrojených zborov oprávnení použiť zbraň. Aj v týchto prípadoch, sú však zo zákona povinní šetriť život osoby, proti ktorej zákrok so zbraňou smeruje (napr. § 61 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, § 43 zákona č. 4/2001 Z.z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže).

Z uvedeného vyplýva, že zákonodarca nemôže voľne rozhodnúť o kritériách okolností vylučujúcich trestnosť. V opačnom prípade by zákonodarca mohol ako okolnosť vylučujúcu trestnosť definovať akékoľvek konanie (napr. nezaplatenie pohľadávky, neopätovanie pozdravu), čím by prišlo k faktuickej negácii práva na život.

Naviac – ak by zákonodarca mohol prostredníctvom čl. 15 ods. 4 bez obmedzenia vylúčiť aplikáciu predchádzajúcich odsekov tohto článku, bolo by aj ustanovenie čl. 15 ods. 3, ktoré zakazuje trest smrti, len deklaratórnou normou. Redukcia *ad absurdum* nám umožňuje odmietnuť takýto výklad ako zjavne nesprávny.

Pri právnej úprave interrupcií prichádza k stretu dvoch ústavných práv – práva na život podľa čl. 15 ods. 1 ústavy a práva ženy slobodne sa rozhodnúť o pokračovaní svojho tehotenstva, ako nemateriálnej hodnoty súkromnej povahy chránenej čl. 19 ods. 2 ústavy. Právo na súkromie však nemá absolútnu povahu a jeho limitom sú hranice stretu s iným právom. Ústavný súd Slovenskej republiky k čl. 19 ods. 2 ústavy v roku 1997 uviedol:

„Týmto ustanovením sa nezaručuje absolútna ochrana súkromného a rodinného života, ale priznáva sa len ochrana pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života. Ústava teda umožňuje také zásahy do súkromného a rodinného života, ktoré sú oprávnené.“ (sp.zn. II. ÚS 1/97).

Nedovolené prerušenie tehotenstva je na Slovensku trestným činom po niekoľko stáročí. Súčasný zákon o umelom prerušení tehotenstva stanovuje len určité podmienky, za ktorých je interrupcia dovolená. V prípade nedodržania týchto podmienok sa vykonanie interrupcie kvalifikuje ako trestný čin nedovoleného prerušenia tehotenstva podľa §§ 227-228 Trestného zákona. Z uvedeného vyplýva, že čl. 19 ods. 2 neobsahuje žiadne „ústavné právo na interrupciu.“

Právo na umelé prerušenie tehotenstva nie je chránené v rámci práva na súkromný život podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ani v judikatúre Európskej komisie pre ľudské práva [Brüggemann and Scheuten v. Federal Republic of Germany, European Human Rights Reports 3, 244 (1997)].

Pri posudzovaní ústavnosti právnej úpravy interrupcií Ústavný súd Poľskej republiky k riešeniu stretu dvoch ústavných práv uviedol:

„[V] niektorých prípadoch ochrana ľudského života môže byť obmedzená alebo vylúčená z dôvodu ochrany inej ústavnej hodnoty, práv alebo slobôd ... zákonodarca však nemôže voľne rozhodovať o riešení takéhoto stretu ... kritéria definujúce rozsah obmedzenia musia byť primerané povahe tohto stretu.“ (K 26/96).

Aj z tohto dôvodu podľa poľského Ústavného súdu ochrana práva ženy samostatne rozhodovať o svojich životných podmienkach nemôže ísť ďalej ako „ochrana základného

práva na život v pomere ku ktorému sú životné podmienky len sekundárne a podliehajúce zmenám.“ Ťažké životné podmienky môžu totiž nastať aj po pôrode dieťaťa a môžu dokonca byť následkom potreby starať sa o dieťa. Ale „v žiadnej z týchto situácií nemôže nová táraha povinností predstavovať premisu pre pozbavenie nenarodeného dieťaťa jeho života, ktorého počatie privodilo tieto podmienky.“ (K 26/96).

Z uvedených dôvodov poľský Ústavný súd zdôraznil povinnosť zákonodarcu pri legalizácii úkonov smerujúcich k porušeniu určitej ústavnej hodnoty, určiť primeraný rozsah okolností, za ktorých môže byť porušenie práva dovolené.

Podobne aj Spolkový ústavný súd SRN riešil konflikt dvoch ústavných práv v prospech práva na život. Vo svojom judikáte z roku 1975 uviedol:

„Právo na slobodný rozvoj osobnosti nikdy nemôže a priori priznať možnosť zásahu do chránenej právnej sféry iného bez oprávnenej príčiny, a už vôbec nemôže priznať oprávnenie zničiť túto sféru, tak ako aj život, pretože existuje osobitná zodpovednosť práve za tento život ... Používajúc čl. 1 ods. 1 ako interpretačné pravidlo, rozhodnutie musí byť v prospech prednosti ochrany života plodu pred právom slobodného rozvoja tehotnej ženy.“ [BVerfGE, 39, 1 (1975)].

V roku 1993 Spolkový ústavný súd definoval okolnosti, za ktorých môže zákonodarca priznať prioritu právu ženy rozhodnúť o pokračovaní svojho tehotenstva. Tieto okolnosti však musia „predstavovať výnimky, ktoré vyžadujú od ženy takú mieru obetovania individuálnych potrieb, že by bolo neprimerané to od nej očakávať.“ Spolkový ústavný súd však zároveň zdôraznil, že „zákonodarca musí rešpektovať, že tieto kolidujúce ústavné hodnoty nemôžu byť porovnávané z pohľadu čisto kvantitatívneho. Z perspektívy nenarodeného života, musí byť zákonodarcova voľba v prospech života a nemôže zahŕňať jednoduché porovnávanie ziskov a strát. Pretože potrat má vždy za následok smrť nenarodeného dieťaťa, takéto porovnávanie je nepripustné.“ [BVerfGE, 88, 203 (1993)].

Zákon o umelom prerušení tehotenstva umožňuje žene požiadať o vykonanie interrupcie v prvých 12 týždňoch tehotenstva bez toho, aby musela preukázať ohrozenie

iného ústavného práva. Podstata stretu ústavnej ochrany nenarodeného života a možných ústavou chránených záujmov tehotnej ženy sa však nemení pred alebo po 12 týždni tehotenstva. Je dokonca celkom možné, že k obmedzeniu ústavou chránených záujmov tehotnej ženy prichádza vo väčšej miere po 12 týždni ako v skorších štádiách tehotenstva. Takáto zákonná úprava je preto v rozpore s čl. 15 ods. 1, ods. 4 ústavy.

Ustanovenie čl. 15 ods. 4 nepochybne umožňuje zákonodarcovi – v prípade stretu dvoch ústavných práv – určiť výnimočné prípady, za ktorých nemusí byť vykonanie interrupcie zakázané. Zákonodarca však musí zohľadniť význam dotknutých ústavných práv, a to tak samostatne, ako aj v ich vzájomnej súvislosti.

Právna úprava interrupcií by mala podľa Prof. Glendonovej z Právnickej fakulty Harvardovej univerzity „odrážať náš údiv, ale aj našu neznalosť o záhade života ... a náš inštinktívny nesúhlas s ukončením jednej formy nevinného ľudského života, či už ho nazveme plod, embryo, bábätko, alebo nenarodené dieťa.“ (Glendon, M.A.: *Abortion and Divorce in Western Law*. Cambridge, Harvard University Press, 1987, s. 46). Zákonná úprava interrupcií by teda mala vyjadrovať náležitý rešpekt k právu na život a umožniť jeho obmedzenie iba v tých výnimočných prípadoch, v ktorých záujem na ochrane ústavného práva ženy na súkromný život nestanovuje zákonodarcovi povinnosť interrupcie zakázať (napr. v prípade, ak je tehotenstvo dôsledkom trestného činu, alebo ide o ťažko poškodený plod).

III.

Ustanovenie § 2 ods. 3 vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SSR č. 74/1986 Zb. umožňuje umelo prerušiť tehotenstvo z genetických dôvodov do 24 týždňov jeho trvania. Zákon o umelom prerušení tehotenstva však v § 4 dovoľuje ukončiť iba tehotenstvo, ktoré nepresahuje 12 týždňov. Zákonné splnomocnenie v § 12 citovaného zákona presne vymedzuje obsah, ktorý má upravovať podzákonný právny predpis určený na jeho vykonanie. Zákonné splnomocnenie však neumožňuje vyhláškou predĺžiť zákonnú lehotu

12 týždňov, ktorá je podmienkou toho, aby bola interrupcia vykonaná v súlade so zákonom.

Ústava v čl. 123 zakotvuje všeobecné delegačné pravidlo pre podzákonné právne predpisy, ktoré znie:

„Ministerstvá a iné orgány štátnej správy na základe zákonov a v ich medziach môžu vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, ak sú na to splnomocnené zákonom. Tieto všeobecne záväzné právne predpisy sa vyhlasujú spôsobom, ktorý ustanoví zákon.“

Podľa rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky z roku 1997: *„Všeobecne záväzným právnym predpisom orgánu výkonnej moci nemožno upraviť spoločenský vzťah vo väčšom rozsahu, než ustanovuje zákon, ani spôsobom odporujúcim zákonu.“* (sp.zn. PL. ÚS 7/96).

Tým, že ustanovenie § 2 ods. 3 vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SSR č. 74/1986 Zb. prekračuje medze § 4 zákona o umelom prerušení tehotenstva, nespĺňa právne kritérium, ktoré sa vzťahuje na podzákonné právne predpisy v zmysle čl. 123 ústavy. Vyhláška Ministerstva zdravotníctva SSR sa tak dostáva do rozporu aj čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa ktorého môžu štátne orgány konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

IV.

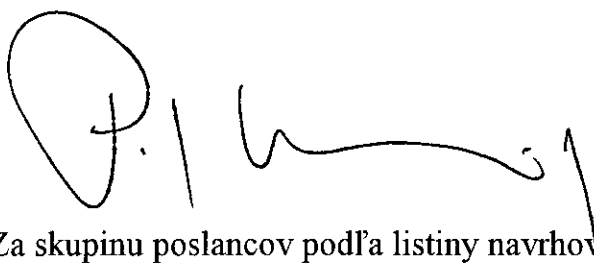
Na základe horeuvedeného právneho stavu navrhujeme, aby Ústavný súd Slovenskej republiky prijal tento:

n á l e z

1. Ustanovenia § 4, § 6, § 7, § 8, § 10 a § 11 zákona č. 73/1986 Zb. o umelom prerušení tehotenstva v znení zákona č. 419/1991 Zb. n i e s ú v súlade s čl. 15 ods. 1, ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Ustanovenia § 4, § 5 ods. 2, ods. 3, § 8 a § 9 vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SSR č. 74/1986 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorou sa vykonáva zákon Slovenskej národnej rady č. 73/1986 Zb. o umelom prerušení tehotenstva **n i e s ú** v súlade s čl. 15 ods. 1, ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

3. Ustanovenie § 2 ods. 3 vyhlášky Ministerstva zdravotníctva č. 74/1986 Zb. **n i e j e** v súlade s čl. 123 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a s § 4 a § 12 zákona č. 73/1986 Zb. o umelom prerušení tehotenstva v znení zákona č. 419/1991 Zb.

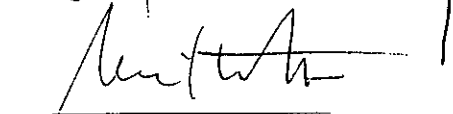

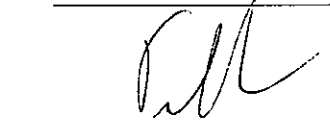
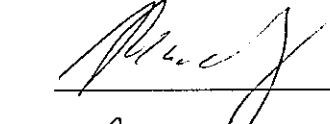
Za skupinu poslancov podľa listiny navrhovateľov

JUDr. Pavol Hrušovský

poslanec Národnej rady Slovenskej republiky

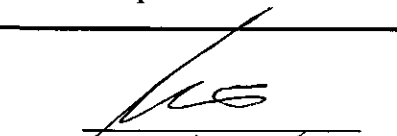

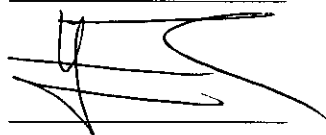
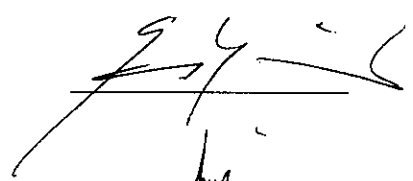
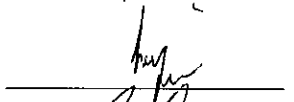

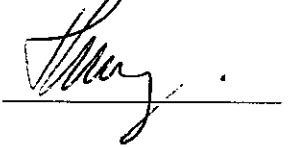
Návrh na začatie konania o súlade niektorých ustanovení zákona č. 73/1986 Zb. o umelom prerušení tehotenstva v znení zákona č. 419/1991 Zb. a niektorých ustanovení vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SSR č. 74/1986 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorou sa vykonáva zákon Slovenskej národnej rady č. 73/1986 Zb. o umelom prerušení tehotenstva s Ústavou Slovenskej republiky

Listina navrhovateľov

Meno a priezvisko	Podpis
1. <u>Paol Hrušoušký</u>	
2. <u>FRANTIŠEK MIKLOŠTO</u>	
3. <u>Rudolf BAUER</u>	
4. <u>Alojz ŽAKÚS</u>	
5. <u>ANNA ŽABOVÁ</u>	
6. <u>VLADIMÍR PALKO</u>	
7. <u>Peter Murgáň</u>	
8. <u>MÁRIA SABOLOVÁ</u>	
9. <u>JULIUS BROCKA</u>	
10. <u>LÁSZLÓ HOSKA</u>	

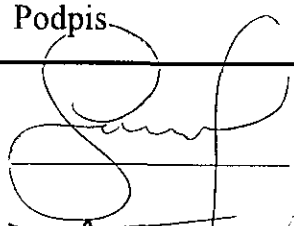
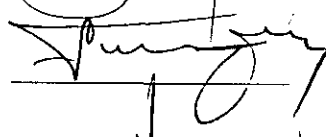
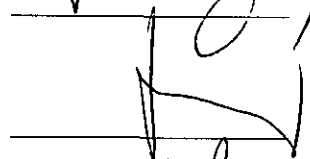

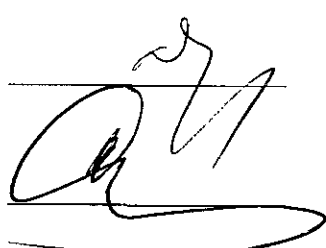
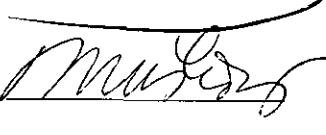

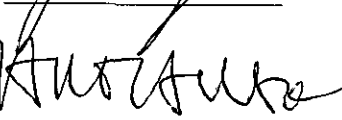
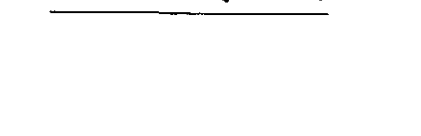
Návrh na začatie konania o súlade niektorých ustanovení zákona č. 73/1986 Zb. o umelom prerušení tehotenstva v znení zákona č. 419/1991 Zb. a niektorých ustanovení vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SSR č. 74/1986 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorou sa vykonáva zákon Slovenskej národnej rady č. 73/1986 Zb. o umelom prerušení tehotenstva s Ústavou Slovenskej republiky

Listina navrhovateľov

Meno a priezvisko	Podpis
11. <u>Kučma JOZEF</u>	
12. <u>Ján Kusnár</u>	
13. <u>V. Moric</u>	<u>Moric</u>
14. <u>Peter Brück</u>	
15. <u>Augustín Marián Husák</u>	<u>emusak</u>
16. <u>ČASPAROVÁ</u>	
17. <u>TIBON ĽUBA</u>	
18. <u>Milan Roháč</u>	
19. <u>Peter JATAŔ</u>	<u>Peter Jataŕ</u>
20. <u>FRANTIŠEK HALDŇ</u>	

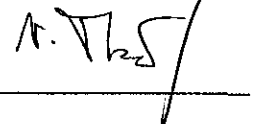
Návrh na začatie konania o súlade niektorých ustanovení zákona č. 73/1986 Zb. o umelom prerušení tehotenstva v znení zákona č. 419/1991 Zb. a niektorých ustanovení vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SSR č. 74/1986 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorou sa vykonáva zákon Slovenskej národnej rady č. 73/1986 Zb. o umelom prerušení tehotenstva s Ústavou Slovenskej republiky

Listina navrhovateľov

	Meno a priezvisko	Podpis
21.	Ján Gabriel	
22.	Paľ FARKAS	
23.	Ján Štáňa	
24.	Ján Štáňa	
25.	KLÁRA JÁRKÖZY	
26.	D. JUVANTNER	
27.	LUDMILA MUŠKOVÁ	
28.	Eva Slavkovská	
29.	JÁN CUPER	
30.	JÁN LANGOS	

Návrh na začatie konania o súlade niektorých ustanovení zákona č. 73/1986 Zb. o umelom prerušení tehotenstva v znení zákona č. 419/1991 Zb. a niektorých ustanovení vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SSR č. 74/1986 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorou sa vykonáva zákon Slovenskej národnej rady č. 73/1986 Zb. o umelom prerušení tehotenstva s Ústavou Slovenskej republiky

Listina navrhovateľov

Meno a priezvisko	Podpis
31. <u>Dr. Juraj SVEC</u>	
32. <u>Bojzoch Tršo</u>	
33. _____	_____
34. _____	_____
35. _____	_____
36. _____	_____
37. _____	_____
38. _____	_____
39. _____	_____
40. _____	_____

Rvp

278/01

V. De g... -17-

Vážený pán

11/5/2001

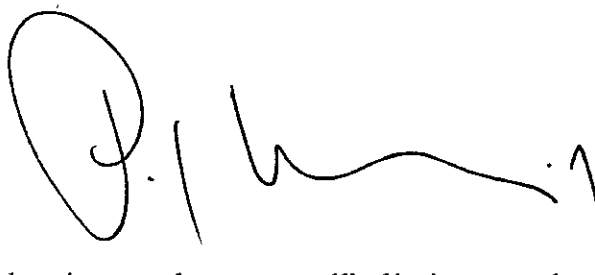
Doc. JUDr. Ján MAZÁK
predseda
Ústavný súd SR
Hlavná ul. č 73
042 65 Košice

Bratislava 9. 5. 2001

Ústavný súd Slovenskej republiky V KOŠICIACH	
Došlo: 11-05-2001	
Príloha	
	

Vážený pán predseda,

k návrhu skupiny poslancov Národnej rady Slovenskej republiky na začatie konania o súlade niektorých ustanovení zákona č. 73/1986 Zb. o umelom prerušení tehotenstva v znení zákona č. 419/1991 Zb. a niektorých ustanovení vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SSR č. 74/1986 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorou sa vykonáva zákon Slovenskej národnej rady č. 73/1986 Zb. o umelom prerušení tehotenstva s Ústavou Slovenskej republiky Vám oznamujem, že poslanec NR SR Ján Rusnák vzal späť svoj podpis na listine navrhovateľov.

Za skupinu poslancov podľa listiny navrhovateľov

JUDr. Pavol Hrušovský

Poslanec Národnej rady Slovenskej republiky